

Tristețe romantică

Stefan Doroftei Doimaneanu

Fantasticul tremură pe tărâmul de basm,
Făt Frumos, plictisit, a divorțat de Ileana,
Povestea de iubire s-a pierdut în marasm,
Balaurul rănit, încă își mângâie rana.

Idilele romantice se rătăcesc în cenușă,
Frumoasa adormită nu vrea să se trezească,
Cenușăreasa nu-și mai așteaptă în ușă
Prințul îndrăgostit, pantofii să-i găsească.

Mustangu-naripat, sculptat de Hefaistos,
Mănâncă jar la pompe și zboară în eter,
Își plimbă prințul putred prin aer, maiestos
La zâne de o noapte, pierdute în mister.

Coloana Infinitului se roagă mohorâtă
De la etern și stele cerând îngăduință,
Poarta Sărutului inconștient e zăvorâtă
De cei ce nu mai știu să jure în credință.

Roiesc fluturii orbi în fantele de vreme,
Bolnave, florilor le este dor de oameni,
Cerul e răscolit de îndoieli și de troiene,
Iar primăvara plânge în ziua de-armindenii.

Luna oftează raze pe-ntinderea de ape,
Însingurată, iute se-ascunde într-un nor,
Eu ard gerul din suflet pe mantie de clape,
Încerc din răspuseri în mine să cobor.